

PINESTRAF

Følgende er en beskrivelse af henrettelsen af Robert-François Damiens, som havde forsøgt at myrde den franske konge Louis XV ved et knivattentat.

Fra Michel Foucault (1975): *Overvågning og straf* (Det LILLE Forlag, 2002), s. 17-21

Damiens var blevet dømt den 2. marts 1757 til at »gøre afbigt foran hovedindgangen til Eglise de Paris«, hvortil han skulle »føres og køres i en kærre, nøgen, kun iført skjorte, idet han som fakkel holder et brændende vokslys på to pund«, endvidere »i ovennævnte kærte til Place de Greve, og på et skafot, der rejses på dette sted, skal han knibes med tænger i brystvorterne, armene, lårene og læggene, mens han i sin højre hånd holder den kniv, hvormed han har begået det nævnte fadermord, brændes med svovlild, og på de steder, hvor han skal knibes med tænger, skal der hældes flydende bly, kogende olie, brændende beg af harpiks, smeltet voks og svovl, og derefter skal hans krop sønderslides af fire heste, og lemmer og krop fortæres af ilden og brændes til aske, og asken spredes for vinden«.

»Endelig blev han sønderlidt«, fortæller Gazette d'Amsterdam. Denne sidste operation var meget langvarig, fordi hestene, som man benyttede, ikke var vant til at trække, sådan at man i stedet for fire måtte bruge seks, og da dette ikke var tilstrækkeligt, blev man nødt til at skære i senerne og hugge i leddene.

»Det bekræftes, at endskønt han altid havde bandet meget, så undslap der ham ikke en eneste ed, kun den umådelige smerte, som fik ham til at udstøde nogle frygtelige skrig, og ofte gentog han: Åh Gud, forbarm dig over mig; Jesus, hjælp mig. Det var meget opbyggeligt for tilskuerne at se den omhu, som sognepræsten ved Saint-Paul lagde for dagen, der trods sin høje alder utrætteligt trøstede den lidende.«

Politiofficer Bouton beretter: »Man antændte svovlet, men ilden var så mådelig, at huden på hånden kun blev meget lidt skadiget. Derefter tog skarpretteren med opsmøgede ærmer til op over albuen en ca. halvanden fod lang knibtang af jern lavet til formålet, hvorefter han først kneb ham i den ene læg, derefter i låret, siden hen i de bløde dele af den højre arms to led, derefter i brystvorterne. Skønt skarpretteren var kraftig og robust, havde han stort besvær med at afrive de stykker kød, som han tog fat i med knibtangen to eller tre gange på samme side ved at vride den rundt, og det, som han fjernede derfra, efterlod hver gang et sår omtrent på størrelse med en ecu på seks pund.

Efter denne knibning med tænger, løftede Damiens, som skreg meget uden dog at bande, hovedet og betragtede sig selv. Ham med knibtangen tog med en jernske ned i gryden med denne spillkogende væske, som han i rigelig mængde hældte ud over hvert sår. Derefter bandt man noget mindre tovværk fast til hestenes forspand, og med dette blev hestene spændt for hvert lem langs lårene, benene og armene.

Retsskriveren, Hr. Le Breton, nærmede sig flere gange den lidende for at spørge ham, om han havde noget at sige. Han svarede nej. Han skreg mildt sagt ved hver pinsel, sådan som man beskriver de fordømte: »Min Gud, tilgiv mig! Vorherre, tilgiv mig.»

Trods alle de ovennævnte lidelser, løftede han fra tid til anden hovedet og betragtede modigt sig selv. Tovværket, der blev strammet særdeles hårdt af mændene, der trak i det, udsatte ham for ubeskrivelige lidelser. Hr. Le Breton nærmede sig endnu en gang og spurgte ham, om han ikke ville sige noget, han svarede nej.

Skriftefædrene nærmede sig i flok og talte i lang tid med ham, han kyssede villigt krucifikset, som de holdt hen til ham. Han bevægede læberne og sagde stadig: »Vorherre, tilgiv mig.»

Hestene lagde sig i selen, idet de hver trak et lem ligefrem for sig, mens de blev holdt af en skarpretter. Et kvarter senere, samme ceremoni, og endelig efter flere forsøg var man nødt til at trække i hestene, dvs. dem ved armen lige mod hovedet, dem ved lårene ved at dreje dem op mod armene, hvilket brækkede armene ved leddet. Dette trækkeri blev gentaget flere gange uden held.

Han løftede hovedet og betragtede sig selv. Man var nødt til at bruge yderligere to heste foran dem, der var forspændt lårene, sådan at der nu var seks heste. Uden held.

Endelig var skarpretteren Samson henne og sige til hr. Le Breton, at det var umuligt og håbløst, og bad ham spørge Herrerne, om de ønskede, at han lod ham skære i stykker. Hr. Le Breton gav efter at være kommet tilbage fra rådhuset ordre om at prøve igen, hvilket blev gjort. Men hestene tabte modet, og en af dem, der var forspændt lårene, faldt om på brolægningen. De tilbagevendte skriftefædre talte igen med ham. Han sagde til dem (jeg hørte det): »Kys mig, mine Herrer.« Da hr. sognepræsten ved Saint-Paul ikke turde, smøg hr. De Marsilly sig under tovet på den venstre arm og kyssede ham på panden.

Skarpretterne samledes, og Damiens bad dem om ikke at bande, men gøre deres arbejde, og han sagde, at han ikke var vred på dem. Han bad dem om at bede til Gud for ham og pålagde sognepræsten ved Saint-Paul at bede for ham ved den første messe.

Efter to eller tre forsøg drog skarpretteren Samson og ham, der havde knebet ham, deres knive af skederne og skar i lårene, så de næsten var adskilt fra resten af kroppen. De fire heste, som lagde sig rigtig i selen, for af sted med de to lår efter sig, dvs. det på højre side først, derefter det andet. Derefter gjorde man det samme ved armene, både ved skuldrene og armhulerne, og det var således gjort ved alle fire dele. Det havde været nødvendigt at skære næsten ned til benene, og idet hestene igen lagde sig i selen, rev de først den højre arm af og dernæst den anden.

Efter at disse fire dele var revet af, kom skriftefædrene ned for at tale med ham, men skarpretteren sagde, at han var død, skønt sandheden var, at jeg så manden bevæge sig, og underkæben gik op og ned, som om han talte. En af skarpretterne sagde endda bagefter, at han endnu var i live, da de havde løftet kroppen op for kaste den på bålet. De fire lemmer blev efter at være løsnet fra hestenes tovværk kastet på et bål anlagt indenfor indhegningen lige ud for skafottet, bagefter blev hoveddelen af kroppen og alt det andet overdækket med brænde og risknipper, og der blev sat ild til det høg, som var blandet med brændet.

...For at fuldbyrde dommen blev alt brændt til aske. Den sidste stump, som man fandt i gløderne var først helt opbrændt kl. halv elleve eller senere på aftenen. Køddelene og hoveddelen af kroppen var omkring fire timer om at brænde. Øvrighedens repræsentanter, som jeg var sammen med ligesom min søn, og et detachment bueskytter blev på pladsen indtil klokken var næsten elleve.

Man vil gerne tillægge det forhold betydning, at en hund, som dagen efter havde lagt sig på stedet, hvor ilden havde været, flere gange var blevet jaget bort, men kom tilbage hver gang. Men det er ikke svært at forstå, at dette dyr syntes, at der her var varmere end andre steder."

